

У МІЖНАРОДНА НАУКОВО-ПРАКТИЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ

У представленій науковій розвідці потрібно встановити можливу взаємозалежність між декодуванням складних іменників-новотворів та структурною будовою речення різної складності у сучасній німецькомовній пресі. Застосування у нашій роботі статистичних методів дослідження з квантитативної лінгвістики дозволяє аргументовано оперувати отриманими результатами. Наші результати свідчать про те, що синергетичний механізм мінімізації зусиль та збереження мовної енергії у німецькій мові оптимізує вибір домінантних складових для іменників-новотворів німецькомовної преси з номінацій семантичного обсягу моносемічних іменників та з номінацій семантичного обсягу значень полісемічної моделі слова, які не є надто віддаленими від головного значення в ієрархічно структурованому ланцюгу багатозначного слова на мовному рівні. Оскільки найближчі відстані у лексичній структурі слова на мовному рівні є найближчими у зіставленні зі структурами знань ментального лексикону людини, то залучення не надто віддаленого семантичного виміру для домінантної складової композитів-новотворів у простих та складних синтаксичних конструкціях, очевидно, сприяє потребам мінімізації зусиль для ментального лексикону людини у просторі німецькомовного світу преси.

Перспектива подальших досліджень. Передбачення лексикалізації з позицій лінгвосинергетики можна розглядати як передбачення стійкості або нестійкості флуктуацій новоутвореного слова. Врахування ієрархічної структури семантичних множників головного й атрибутивного компонентів складних слів, утворених для одного контексту, може стати передумовою для лексикографічної фіксації слів з тими семантичними компонентами, які були встановлені з певним типом номінацій під час реалізації на синтагматичній осі або у контексті. Тому перспективами дослідження є вивчення переструктурування та адаптації семантичного обсягу складного іменника-новотвору внаслідок дії синергетичного принципу мінімізації зусиль і збереження мовної енергії як при кодуванні, так і декодуванні домінантної складової складного іменника-новотвору з резерву семантичного обсягу полісемічної та моносемічної моделі слова.

ЛІТЕРАТУРА

1. Герман И.А. Лингвосинергетика. Барнаул: Издательство Алтайской академии экономики и права, 2000.
2. Колмогорова А.В. Языковое значение как синергетическая система. *Научное мнение*. 2012. №9. С. 61 – 67.
3. Löbner S. Semantik: Eine Einführung. 2., aktualisierte und stark erweiterte Aufl. Berlin/Boston: Walter de Gruyter, 2015.
4. Reichenberger, Klaus. Kompendium semantische Netze. Berlin, Heidelberg: Springer-Verlag, 2010.

ІНФОРМАЦІЙНЕ СУСПІЛЬСТВО ЯК ЧИННИК ВПЛИВУ НА ФОРМУВАННЯ МОВНОЇ ОСОБИСТОСТІ ХХІ СТОЛІТТЯ

Захарків І. М.

*спеціаліст вищої категорії, викладач-методист Відокремленого структурного підрозділу «Тернопільський фаховий коледж Тернопільського національного технічного університету імені Івана Пулюя»
м. Тернопіль, Україна*

В умовах високорозвинутих технологій та цифровізації усіх засобів створення, обробки, передання та збереження інформації суспільство ХХІ століття постає як нове середовище, в якому “постійно здійснюється обмін інформацією та думками і де кожен має право на доступ до інформації, на відстоювання власної позиції, творення нової реальності. Перенесення процесів фізичної соціальної взаємодії в середовище симуляції актуалізує появу нового погляду на розвиток особистості” [1, с. 15].

Явище інформаційного суспільства, місце і роль людини в ньому, феномен мовної особистості досліджується у філософії, політології, психології, лінгвістики, соціології, антропології тощо. Цим питанням займалися Д. Белла, О. Данильян, О. Дзьобань, О. Сосніна, О. Тоффлер та ін. Поняття мовної особистості стало предметом вивчення у працях Ф.Бацевича, Т. Гриценко, А. Загнітка, І. Ковальчук, Л. Компанцевої, Л. Мацько, М. Пентилюк та ін. Активна адаптація мовної особистості до умов інформаційної доби сприяє формуванню психосоціального мовця, який у професійній діяльності й особистісному спілкуванні активно послуговується сучасними технологіями опрацювання інформації.

І хоча традиційно вчені розглядають мовну особистість за трьома рівнями: вербально-семантичним, лінгвокогнітивним і мотиваційно-прагматичним, але в умовах інформаційного суспільства характеристики мовної особистості були переосмислені.

З огляду на виклики інформаційного середовища до сучасної моделі мовної особистості, окрім мовної, мовленнєвої, комунікативної і соціокультурної компетентностей, додалася інформаційна компетентність, тобто коректне сприйняття інформації, вміння її добирати, аналізувати, систематизувати, продукувати тощо.

Окрім цієї інновації необхідно зазначити ще один чинник, який став визначальним маркером інформаційного суспільства – нові категорії простору і часу, які, по-суті, абсолютно змінилися, тому що наразі комуніканти можуть передавати та сприймати інформацію блискавично, оминаючи величезні відстані у просторі та різницю у часі. Завдяки надзвичайно розвиненим технологіям інформаційного суспільства комуніканти самі визначають «дисципліну часу», регулюють момент інформування, можливість відтермінування. Іспанський соціолог М. Кастельс говорить про переосмислення розуміння часу, знищеного швидкістю, і влучно називає його «позачасовим часом» [6, с. 402].

У зв'язку з тим, що людина практично завжди залишається істотою соціальною, бо комунікація пронизує всі соціальні процеси людського життя, певна ізолюваність сучасних комунікантів приводить до розвитку потреби комунікації, навіть якщо це текстові повідомлення, а не справжнє “живе мовлення”.

V МІЖНАРОДНА НАУКОВО-ПРАКТИЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ

З погляду дослідників масова культура у цьому випадку розглядається як адаптаційний механізм, що виконує роль психологічного регулятора в житті суспільства й окремого індивіда. Але, як зазначає С. Куцепал, можливість спілкування у будь-якому просторі і часі за допомогою технологій призводить до віртуалізації (дереалізації) реальності, уможлиблює маніпуляцію свідомістю, перетворює людину на «розірваного» «часткового» суб'єкта, який стає «ретранслятором» повідомлень, наслідком чого стає втрата власного «Я», втрата особистості [8, с. 531].

Ще однією відмінною ознакою мовної особистості інформаційного суспільства стало те, що спілкування в віртуальному просторі зазвичай є письмовим і часто за таким висловлюванням людини неможливо зрозуміти її емоції. Для вирішення цієї проблеми комуніканти використовують смайли, написання слова чи речення великими літерами, повторення літери чи розділового знака, що виконує функцію передання експресивно-емоційного забарвлення висловлювань. Постійне використання посередника (смартфону, комп'ютера тощо) в процесі комунікації погано впливає на стан здоров'я людини, перевантажує людський мозок величезною кількістю інформації, що призводить до перезбудження і розгубленості комуніканта, іноді дезорієнтує його в часопросторі. Дистанційна та анонімна форма комунікації сприяє появі відчуження та втраті контролю, може спричинити проблему інформаційної безпеки комунікантів. В інформаційному суспільстві, за умови неконтрольованого зростання інформаційних ресурсів і необмеженого доступу до них, комунікант зіштовхується з проблемою оброблення глобальних потоків інформації, яка може стати як джерелом самоосвіти та особистісного розвитку, так і джерелом деструкції та потенційної небезпеки. Саме комунікант робить свій вибір, який у перспективі впливатиме на формування його мовної особистості.

ЛІТЕРАТУРА

1. Інформаційне суспільство в світі та Україні: проблеми становлення та закономірності розвитку: колективна монографія / За ред. В. Воронкової. Запоріжжя, 282 с.
2. Бацевич Ф. Основи комунікативної лінгвістики. Київ, 2009. 376 с.
3. Мацько Л. Аспекти мовної особистості у перспекції педагогічного дискурсу. Дивослово. 2006. № 7. С. 2–4.
4. Струганець Л. Поняття «мовна особистість» в україністиці. Культура слова. 2012. № 77. С. 127–133.
5. Селігей П. Мовна свідомість: структура, типологія, виховання. Київ, 2012. 118 с.
6. Кастельс М. Информационная эпоха: Экономика, общество и культура. Москва, 2000. 606 с.
7. Тоффлер О. Раса, власть и культура. Новая технократическая волна на Западе. Москва, 1986. С. 276–288.

8. Куцепал С. Комунікація та діалог у контексті освітніх викликів сучасності. Гілея. Історичні науки. Філософські науки. Політичні науки. 2012. Вип. 66(11). С. 531-534.

**СИНТАКСИЧНІ ЗАСОБИ ВПЛИВУ У СУЧАСНОМУ
ФРАНКОМОВНОМУ
PR ДИСКУРСІ ТА РЕКЛАМНІЙ КОМУНІКАЦІЇ**

Зелена Ю. Л.

*доцент, кандидат філологічних наук
Львівський національний університет імені Іван Франка*

*Créer, c'est résister. Résister, c'est créer.
Творити – це чинити опір. Чинити опір – це творити.
Стефан Хессель*

Людина не може не творити, але чому ми, інколи, чинимо супротив, створюючи щось докорінно нове, наче творчість – це опір. Насамперед тому, що вона виходить за межі усталеного, йде всупереч рутині, вносить форму нестабільності, ставить під сумнів усталений порядок і лише за таких умов й твориться нове.

Ключові слова: PR-дискурс, рекламна комунікація, дискурсивне компонування, сегментація, сепаратизація, парцеляція, дислокація

У наш час, виходячи з засад когнітивної та інтерпретаційної лінгвістики переглядається роль змістового аспекту мовлення, враховуються комунікативні інтенції мовця та відбувається перехід до семантико-функціонального осмислення синтаксису. Звідси й впливає **актуальність** цього дослідження, яка зумовлена потребою у виявленні та обґрунтуванні тенденцій нової синтаксичної організації текстів, що належать сучасній сфері комунікативної лінгвістики. У мовознавчій думці ще немає достатньо робіт, де би об'єктом розвідки були мовні явища PR-дискурсу загалом, та його структурної одиниці – рекламного тексту, зокрема, а предметом – виявлення нових тенденцій їх синтаксичної організації у сучасній французькій мові, що надає нашому дослідженню певної **новизни** та **перспективності**. Відтак, лінгвістичний аналіз французького рекламного тексту на синтаксичному та структурно-семантичному рівні становитиме **мету та завдання** нашої наукової розвідки.

Загалом, більшість лінгвістів вважають словосполучення і речення головними синтаксичними одиницями та відносять їх до основних об'єктів вивчення синтаксису. Відтак, дослідження нових явищ у мові неможливо здійснити поза реченням, оскільки процес мовлення відбувається не за допомогою окремих слів (лексика) чи окремих граматичних форм (морфологія), а завдяки оперуванню більш складними комунікативними одиницями, які й слугують для виконання